

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 548/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. novembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť M. V., M., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. P., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 8 ods. 1, 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd postupom a prípisom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 5/2013 v súvislosti s vybavením jeho podania z 22. júla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. V. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. októbra 2013 doručená sťažnosť M. V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o

ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 8 ods. 1, 2 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) postupom a prípisom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 5/2013 v súvislosti s vybavením jeho podania z 22. júla 2013 (ďalej aj „prípis najvyššieho súdu z 30. júla 2013“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol vzatý do väzby na základe rozhodnutia Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) sp. zn. Tp 20/2011 z 3. marca 2011 s tým, že väzba mu začala plynúť 1. marca 2011 o 5.30 h.

Dňa 22. júla 2013 sťažovateľ podal žiadosť o prepustenie z väzby a nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Najvyšší súd mu prípisom sp. zn. 4 To 5/2013 z 30. júla 2013 oznámil, že „*žiadosť je predčasne podaná a nie je preto potrebné o nej rozhodovať*“.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej cituje viaceré články ústavy, dohovoru a listiny a tvrdí, že v konaní pred najvyšším súdom došlo k porušeniu jeho označených práv, pretože najvyšší súd nerozhodol o jeho žiadosti z 22. júla 2013 viac ako tri mesiace a jeho postup bol aj nezákonný a arbitrárny, čím došlo aj k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 stavu a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd o jeho sťažnosti náležom takto rozhodol:

«1. Základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, ods. 2 ods. 5 v spojení s čl. 1 ods. 1, ods. 2 Ústavy..., obsiahnuté v čl. 5 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Dohovoru..., ako aj v čl. 8 ods. 1, ods. 2, ods. 5 Listiny..., v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy... bolo postupom, zásahmi Najvyššieho súdu... v konaní o žiadosti sťažovateľa zo dňa 22. 07. 2013 sp. zn. 4 To 5/2013 porušené.

2. Základné právo sťažovateľa na konanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy..., základné právo na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru bolo postupom, zásahmi Najvyššieho súdu... v konaní o žiadosti sťažovateľa zo dňa 22. 07. 2013 sp. zn. 4 To 5/2013 porušené.

3. Základné právo sťažovateľa, aby súdy urýchlene rozhodli o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru... a podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy... bolo v konaní vedenom na Najvyššom súde... v konaní o žiadosti sťažovateľa zo dňa 22. 07. 2013 sp. zn. 4 To 5/2013 porušené.

4. Najvyššiemu súdu... zakazuje v konaní 4 To 5/2013 pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd sťažovateľa zaručených Ústavou... a Listinou... a práva zaručeného Dohovorom...

5. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky v konaní 4 To 5/2013 prikazuje ihneď prepustiť M. V... z väzby na slobodu.

6. Sťažovateľovi priznáva primerané zadosťučinenie v celkovej výške 10.000 EUR, ktoré mu je povinný vyplatiť Najvyšší súd... do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu...

7. Najvyšší súd... je povinný uhradiť sťažovateľovi ovi trovy právneho zastúpenia na účet jeho právneho zástupcu JUDr. L. P...»

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide predovšetkým vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že najvyšší súd v súvislosti s vybavením jeho žiadosti o prepustenie z väzby nepostupoval procesne správne, keď nerozhodol viac ako tri mesiace o jeho žiadosti o prepustenie z väzby. Postup najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 To 5/2013 v súvislosti s vybavením jeho podania z 22. júla 2013 nepovažuje za zákonný, a preto sa domnieva, že došlo k namietanému porušeniu jeho označených základných práv podľa ústavy, dohovoru a listiny.

Ústavný súd preskúmal sťažnosť sťažovateľa a postup najvyššieho súdu v namietanom konaní a konštatuje, že najvyšší súd pri vybavovaní podania sťažovateľa v súvislosti s jeho žiadosťou o prepustenie z väzby na slobodu a o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka z 22. júla 2013 postupoval správne, keď mu

svojím prípisom z 30. júla 2013 oznámil, že „*táto žiadosť je založená na rovnakých dôvodoch (je to doslovný opis) ako v predchádzajúcej žiadosti zo 17. júna 2013, ktorá bola uznesením Špecializovaného trestného súdu... z 20. júna 2013, sp. zn. BB-3T 25/2012 zamietnutá a písomný sľub obžalovaného z toho istého dňa nebol prijatý, pričom sťažnosť obžalovaného proti tomuto uzneseniu bola uznesením Najvyššieho súdu... zo 16. júla 2013. sp. zn. 4 Tost 22/2013 zamietnutá*“, a tiež mu opierajúc sa o ustanovenie § 79 ods. 3 Trestného poriadku zrozumiteľným a jasným spôsobom vysvetlil, prečo o jeho žiadosti nerozhodoval osobitným uznesením.

Vyplýva to z odôvodnenia tohto prípisu, keď najvyšší súd uviedol: „*Obžalovaný žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu podal 22. júla 2013, pričom jeho predchádzajúca žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu z tých istých dôvodov ako v ostatnej žiadosti bola právoplatne zamietnutá 16. júla 2013. Lehota 30 dní na podanie žiadosti z tých istých dôvodov preto uplynie obžalovanému až dňom 16. augusta 2013, ak samozrejme neuvedie iné dôvody (§ 79 ods. 3 Tr. por.). Za tohto stavu ostatnú žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu je treba považovať za predčasnú, o ktorej nie je potrebné rozhodovať osobitným uznesením.*“

Sťažovateľ vznáša výhrady proti postupu najvyššieho súdu namietajúc, že namiesto toho, aby konal a rozhodol o jeho žiadosti, mu na jeho žiadosť odpovedal iba prípisom.

Podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku obvinený má právo kedykoľvek žiadať o prepustenie na slobodu. Ak v prípravnom konaní prokurátor takej žiadosti nevyhoví, predloží ju bez meškania so svojím stanoviskom a s návrhom na rozhodnutie sudcovi pre prípravné konanie, o čom upovedomí obvineného a jeho obhajcu. O takej žiadosti sa musí bez meškania rozhodnúť. Ak sa žiadosť zamietla, môže ju obvinený, ak v nej neuvedie iné dôvody, opakovať až po uplynutí tridsiatich dní odo dňa, keď rozhodnutie o jeho predchádzajúcej žiadosti nadobudlo právoplatnosť.

V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že podanie (žiadosť) podal sťažovateľ najvyššiemu súdu už 22. júla 2013, teda ešte predtým, ako uplynula lehota 30 dní

od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa právoplatne rozhodlo o jeho predchádzajúcej žiadosti o prepustenie z väzby (tá uplynula až 16. augusta 2013). Vzhľadom na nesplnenie procesných podmienok preto o tejto žiadosti nerozhodoval a vyrozumel sťažovateľa prípisom z 30. júla 2013, tak ako už bolo uvedené.

Takýto záver, ktorý najvyšší súd urobil, nemožno vzhľadom na okolnosti daného prípadu považovať za arbitrárny, či dokonca svojvoľný, ktorý by vyžadoval ústavno-súdnu korekciu.

Právo obvineného žiadať o prepustenie z väzby nie je neobmedzeným a absolútnym právom obvineného. Aj judikatúra štrasburských orgánov ochrany práva pripúšťa zákonné obmedzenie opätovného podávania žiadosti o prepustenie z väzby tou istou osobou uplynutím určitého času od predchádzajúceho rozhodnutia súdu. Za primeraný časový interval medzi dvoma preskúmaniami v prípade väzby vo veci *Bezicheri c. Taliansko* (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 25. októbra 1989, *Annuaire*, č. 164) súd hodnotil jednomesačný interval. S uvedeným korešponduje aj právna úprava Trestného poriadku, ktorá viaže novú žiadosť o prepustenie z väzby na uplynutie 30-dňovej lehoty od právoplatnosti zamietajúceho rozhodnutia o predchádzajúcej žiadosti.

Pred uplynutím lehoty 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bola jeho žiadosť o prepustenie z väzby naposledy zamietnutá, všeobecný súd nerozhodoval, pretože neobsahovala nové skutočnosti. V danom prípade vzhľadom na nesplnenie procesných podmienok ustanovených v § 79 ods. 3 Trestného poriadku nebolo ani podľa názoru ústavného súdu dôvodné, aby najvyšší súd vydal rozhodnutie, a ani neprichádzal do úvahy iný postup, než vyrozumenie sťažovateľa prípisom z 30. júla 2013. Najvyšší súd v súvislosti s podaním sťažovateľa zo 22. júla 2013 teda postupoval procesne správne, keď ho týmto spôsobom vybavil, a niet žiadnej vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným prípisom najvyššieho súdu a namietaným porušením v sťažnosti označených práv.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich označených práv postupom najvyššieho súdu, existujú dôvody

na jej odmietnutie pre jej zjavnú neopodstatnenosť (obdobne IV. ÚS 146/2011), a z tohto dôvodu ju pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2013